

Sygn. akt II KZ 9/22

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

w sprawie **D. G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 2 marca 2022 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2022 r., sygn. akt II KO 125/21, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

utrzymuje w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 3 stycznia 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek D. G. o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 19 marca 2020 r., sygn. akt XVIII K (...).

W sprawie tej wcześniej, tj. w dniu 14 września 2021 r., zapadło postanowienie Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności (sygn. akt II KO 44/21), uchylone następnie postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2021 r. (sygn. akt II KZ 46/21) z przyczyn formalnych.

W dniu 24 stycznia 2022 r., w sprawie sygn. akt II KO 125/21, Sąd Najwyższy, po ponownym rozpoznaniu wniosku o wznowienie postępowania, sporządzonego osobiście przez D. G., postanowił odmówić przyjęcia tego wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności i pozostawić bez rozpoznania wnioski skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu oraz o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

D. G. wniósł zażalenie na to postanowienie, podnosząc po raz kolejny, że w sprawie doszło do ujawnienia nowych faktów i dowodów, świadczących o jego niewinności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie złożone przez skazanego nie zasługuje na uwzględnienie. Nie podniesiono w nim bowiem zarzutów skutecznie podważających prawidłowość rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu.

Treść zażalenia, powtarzająca wcześniej już podnoszone argumenty, świadczy o niezrozumieniu przez skazanego przesłanek wznowienia postępowania i samego celu tej instytucji prawnej.

Przypomnieć więc trzeba, że po zapadnięciu prawomocnego orzeczenia możliwość jego wzruszenia jest ograniczona. To w trakcie postępowania przed sądami pierwszej i ewentualnie drugiej instancji dochodzi do zebrania i oceny dowodów, a na ich podstawie ustalenia stanu faktycznego, który następnie jest przez sąd oceniany w świetle obowiązujących przepisów. Po uprawomocnieniu się wydanego orzeczenia, ustalenia te i oceny chronione są domniemaniem prawidłowości. Ustawodawca przewiduje wprowadzić instytucję wznowienia postępowania, pozwalającą wzruszyć zapadłe orzeczenie, lecz tylko w sytuacji spełnienia przesłanek, precyzyjnie określonych w art. 540, art. 540a i art. 540b k.p.k., a więc w wyjątkowych okolicznościach.

Jedną z takich przesłanek jest ujawnienie się nowych faktów i dowodów w sprawie. Nie chodzi jednak o jakiegokolwiek fakty i dowody przemawiające na korzyść skazanego, lecz o dowody nowe, tj. nieznane dotychczas ani skazanemu, ani sądom orzekającym w sprawie i takie, których treść świadczy o błędności - niesłuszności zapadłego wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2016 r., III KO 63/16).

Dowody, na których skazany opiera swój wniosek o wznowienie, nie mają tego przymiotu. Czas i mechanizm powstania u syna D. G. obrażeń zostały już bowiem wcześniej ustalone w postępowaniu na podstawie opinii biegłego. Dowody na okoliczność niewłaściwej opieki nad dzieckiem sprawowanej przez matkę także były znane sądowi i prokuraturze. Przedmiotem oceny w prowadzonym postępowaniu była też korespondencja skazanego z konkubiną M. Z. prowadzona za pośrednictwem komunikatora [...]. Z kolei, kwestia domniemanego ukrywania dowodów w sprawie przez prokurator D. A. W. była już wcześniej przedmiotem oceny Sądu Najwyższego w postępowaniu zakończonym postanowieniem z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt II KO 115/21. Podsumowując, D. G. nie wskazał ani jednego dowodu, spełniającego kryteria wskazane w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., co uzasadniałoby rozważenie zasadności wznowienia postępowania karnego w jego sprawie.

W świetle powyższego, zawarta w zaskarżonym postanowieniu z dnia 24 stycznia 2022 r., sygn. akt II KO 125/21, decyzja Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., wobec jego bezzasadności, bez wzywania skazanego do uzupełnienia braku formalnego przez sporządzenie wniosku o wznowienie przez adwokata lub radcę prawnego, była trafna. Skarżący skutecznie jej nie podważa.

Konsekwencją takiej oceny wniosku o wznowienie postępowania było pozostawienie bez rozpoznania wniosku skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Skoro bowiem D. G. nie potrafił wskazać żadnych okoliczności, które w świetle prawa mogą stanowić podstawę uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowania, bezprzedmiotowe było wyznaczanie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.